

In today's educational environment, primary education goals, results, content, approaches to the organization and assessment of the quality of the educational process are actively changing. The methodological and normative basis of the reform is the law of Ukraine "About Education", "The Concept of the New Ukrainian School". During 2017-2018 a new State Standard for Primary Education and two typical educational curricular for first and second grades were developed and approved. The introduction of new content involves the formation of teachers, methodologists' willingness to work in the situation of choosing new programs, educational and methodological materials and increase in psychological readiness for the use of new means of educational interaction.

Formation of competencies are the main thing in the new Ukrainian school. Phonetic competence (PC) is a person's capacity for specific articulation and intonation of the statements and understanding of the speech of others. Components of PC are phonetic skills, phonetic knowledge and phonetic awareness [3, p. 192].

Lexical competence (LC) is the ability of a person to specifically frame their statements and understand the speech of others. It is based on a complex and dynamic interaction of relevant skills, knowledge and lexical awareness [3, p. 215].

In updated teaching curricular by O.Y. Savchenko [5] there are such tasks for phonetic and lexical competencies as:

- correct pronunciation and distinction of sounds, words, phrases, sentences;
- understanding the content of authentic texts, speech of teachers, classmates;
- mastering the vocabulary within a certain topic and area of communication.

Successful formation of phonetic-lexical competence depends on the level of formation of phonetic and lexical skills. Phonetic skill is an automated reproductive or receptive action that ensures the correct sound and intonation of personal speech and perception of others [1, p. 3]. Lexical skill is an automated reproductive or receptive action that ensures the correct lexical design of personal speech and the active perception of the lexical design of the speech of others [4, p. 16].

Thus, phonetic – lexical competence contains the skills that are formed at the initial stage but their improvement occurs throughout the educational process at subsequent stages of mastering a foreign language.

ЛІТЕРАТУРА

1. Буренко В. М. Стратегічні напрями розвитку сучасної шкільної іншомовної освіти. Іноземні мови в сучасній школі. 2012. № 4. С. 28–33.
2. Морозова О. НУШ очима дитини. Початкова школа. 2018. № 6. С. 62.
3. Ніколасва С. Ю. Методика навчання іноземних мов і культур: теорія і практика. Київ: Ленвіт, 2013. 590 с.
4. Смоліна С. В. Методика формування іншомовної лексичної компетенції. Іноземні мови. 2010. №4. С. 16–23.
5. Типова освітня програма, розроблена під керівництвом Савченко О. Я. URL: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/zagalna%20serednya/programy-1-4-klas/2019/11/1-2-dodatki.pdf> (дата звернення: 06.10.2020).

Капелюх В. І.

група АМ–43 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. пед. наук, доцент Зубрик А. Р.

ЛІНГВІСТИЧНІ МЕХАНІЗМИ МОНОЛОГІЧНОЇ ФОРМИ СПІЛКУВАННЯ

Основною метою навчання іноземних мов в загальноосвітній школі є розвиток здібностей учнів використовувати іноземну мову як інструмент у діалозі культур і цивілізацій сучасного світу. Під поняттям «комунікативна компетентність» розуміють знання, уміння та

навички, необхідні для розуміння чужих та породження власних програм мовленнєвої поведінки, адекватних цілям, сферам, ситуаціям спілкування. В. Скалкін розуміє «монологічне мовлення» як уміння комунікативно-мотивовано, логічно, послідовно і складно, досить повно і правильно в мовленнєвому відношенні викладати свої думки в усній формі. Монолог є такою формою мовлення, коли його буде одна людина, самостійно визначаючи структуру, композицію і мовні засоби, проте воно повинно бути ситуативно-обумовлене і, як стверджують психологи, мотивоване, тобто в учня повинно бути бажання, намір повідомити щось слухачам іноземною мовою [2].

У школі навчають двох видів монологічного мовлення: підготовленого та непередготовленого. Підготовлене мовлення – це таке висловлювання елементи якого попередньо відпрацьовуються, автоматизуються у понадфразових єдностях, а потім репродукуються у формі повідомлення, розповіді, інформації. Непідготовлене мовлення – це такий рівень володіння мовою, на якому мовець може без підготовки, без опори на попередньо задані мовні одиниці, без спонукання та допомоги з боку вчителя використати засвоєний раніше мовний та мовленнєвий матеріал в комбінаціях та ситуаціях, які не мали місця в попередніх видах роботи на уроці. Таке мовлення називається експромтним, спонтанним, ініціативним. Підготовлене усне мовлення – це один з етапів формування умінь непередготовленого мовлення, яке є метою навчання.

Метою навчання монологічного мовлення у школі є формування певних монологічних умінь, а саме: правильно, з огляду на мовні засоби, логічно і послідовно, з достатньою повнотою, комунікативно вмотивовано і творчо користуватися засвоєним мовним матеріалом для вираження своїх думок іноземною мовою. Всі ці якості формуються у процесі виконання відповідних вправ.

Для навчання монологічного мовлення використовуються такі види вправ: підготовчі (мовні й умовно-мовленнєві) та мовленнєві. Підготовчі вправи можуть бути такого характеру:

- 1) імітативні (відтворення зразка та його імітація);
- 2) підстановчі (відтворення зразка завдяки зміні його лексичного складу);
- 3) комбінаційні (побудова висловлювання поєднанням певних елементів речення);
- 4) трансформаційні (зміна чи перетворення граматичних форм).

Призначення підготовчих вправ – цілеспрямована активізація мовного матеріалу, результатом якої повинна бути навичка оперування відповідними фонетичними, лексичними та граматичними елементами і цілими реченнями. Суть подібних вправ – у багаторазовому і варійованому повторенні іншомовної форми, яка відповідає заданому змісту. Увага при цьому спрямовується на мовну форму. Таким чином, підготовчі вправи мають своєю метою навчити учнів компонентів монологічного мовлення, складання фраз, їх розширення, трансформації, комбінування, з'єднання фраз між собою згідно з логікою висловлювання.

У монологічній переважають синтаксично повні речення, які зв'язані між собою в логічній послідовності. Зв'язність є характерною ознакою монологічного мовлення, що відрізняє його від випадкового набору речень. Вона розглядається в двох аспектах – психологічному і лінгвістичному. У першому випадку мається на увазі зв'язність думки, яка виражається в композиційно-смісловій єдності тексту як продукту мовлення, а в другому – зв'язність мовлення, яка характеризується володінням лінгвістичними засобами міжфразового зв'язку (лексичні і займенникові повтори, сполучники, поєднання іменника з дієсловом в ролі обставин місця і часу, артиклі та ін.).

За комунікативною функцією і характером логіко-синтаксичних зв'язків між реченнями розрізняють такі типи монологічних висловлювань: опис, оповідь і роздум. У основу їх класифікації покладені такі логічні категорії, як простір, час, причина і наслідок. Людина або описує факти об'єктивної дійсності, передаючи їх просторові відносини або повідомляє, оповідає про них, розглядаючи їх в тимчасових взаємозв'язках (час як послідовний порядок), або розмірковує про них, зважаючи на інші зв'язки, найважливішими з яких є причинно-наслідкові.

Монолог-опис – констатуючий тип монологічного висловлювання, в якому стверджується наявність або відсутність яких-небудь ознак в об'єкті, дається опис людини, природи, вказується просторове співвідношення предметів, перераховуються їх властивості й ознаки[3].

Синтаксичною особливістю даного типу монологічного висловлювання є переважне використання простих і складносурядних речень з перелічувально-приєднувальним і послідовно-приєднувальним зв'язком, граматичних структур зі зворотом *there is (there are)*, таких часових форм, як *Present Continuous, Present Indefinite, Past Indefinite*. Реальність явищ в описі передається дійсним способом.

Монолог-оповідь – динамічний тип монологічного висловлювання. У ньому розповідається про події, що розвиваються, дії або стани; дійсність сприймається в процесі її розвитку і зміни в хронологічній (тимчасовій) послідовності.

Головним засобом вираження тимчасової послідовності подій в оповіді є такі часові форми дієслова, як *Past Indefinite* і *Past Perfect*, сполучники, прислівники і адвербіалії (*when, since, one day, the other day, in the afternoon, yesterday, first, then, after that*). Для монологу-оповіді характерні прості і складнопідрядні речення з підрядним часу[1].

Отже, дослідження усного монологічного мовлення дають нам змогу говорити про його фонетичні, лексичні, граматичні та стилістичні особливості. Можна зробити висновок, що навчання монологічному мовленню є складним процесом який вимагає значного навантаження на пам'ять, мислення й інші механізми мовленнєвої діяльності людини.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ветохов О. М. Основні проблеми сучасної психології навчання іноземних мов. Педагогіка і психологія. Вісник АПН України. 2004. № 3. С. 108–118.
2. Скалки В. Л. Основы обучения устной иноязычной речи. М., 1981. 293 с.
3. Хоменко Е. Г. Навчання монологічного мовлення на основі автентичних текстів. Іноземні мови. 2002. № 2. С. 8–18.

Клизуб О. І.

група АМ–43 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. пед. наук, викладач Шепітчак В. А.

ВИКОРИСТАННЯ ОНЛАЙН – РЕСУРСІВ ПІД ЧАС ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Протягом останніх декількох років використання інформаційних технологій під час вивчення різноманітних дисциплін, зокрема англійської, значно зросло. З впровадженням Інтернету, в учнів та учителів з'являлась можливість відправляти електронні листи для комунікації між собою, використовувати презентації та відеоматеріали для урізноманітнення процесу навчання. Проте це був лише початок розвитку інформаційних технологій, тому зараз є змога використовувати найрізноманітніші шляхи для опанування англійською мовою онлайн. Дистанційне навчання сьогодні-це методологія, яка здатна швидко підвищити ефективність всіх видів освіти як в академічному, так і в професійному плані. Воно стає однією з найбільш перспективних, інтегральних, затребуваних форм освіти, яке все більше допомагає сприяти індивідуальному вивченню предметів і співпраці між учнем та учителем за допомогою різних електронних ресурсів.

У процесі вивчення англійської, слід звертати увагу на чотири види мовленнєвої діяльності, а саме аудіювання, читання, говоріння і письмо. Кожен вид має свої особливості, але в той же час вони є між собою пов'язані, що дає зрозуміти необхідність вивчення кожного